

Tek započeti portret čeznje

Sivo nebo i rominjanje kiše okupiralo je grad toga dana. Miris mokrog asfalta, užurbani prolaznici, red penzionera ispred banke i izlozi puni sniženja, samo su doprineli utisku koji je ličio na scenu iz nekog crno-belog, depresivnog filma. Ja, naravno, uvek bez kišobrana. Slušalice u ušima, putem telefona slušam Balaševića, misli mi, ko zna gde. Gube se negde daleko ispred mojih koraka. Naravno, stanem u svaku baru. To je neizbežno kada su kišni dani. I neću niti jednu promašiti sve dok moje patike ne budu potpuno natopljenje. Kiša je bila hladna, što je i priličilo ovom dobu godine. Hladnoća je uspela opustošiti ulice i samo su najhrabriji ostali. Po celoj glavnoj ulici širio se miris toplih kokica. Kokičara na uglu kod stare Beogradske robne kuće ni najveći pljusak nije mogao oterati. Malo dalje, nadomak pijace i čuvenog Bazara, deda u kabanici je prodavao Somborske i Amigo kafu. I on je bio uporan. Hoće li neko od prolaznika ipak zastati da kupi sto grama kafe, najnovije izdanje lokalnih novina i kokice, one velike za 50 dinara? Ili će samo protutnjati pored njih, kao da su neprimetni? Ovo drugo. Sigurno. Pešačim i dalje, ne osvrćem se na prolaznike, kao i obično. Ako neko pokuša da me dozove, slušalice su mi izgovor. Razbijam glavu nekim totalno nebitnim stvarima, koje su meni i te kako bitne.

Neljubazne prodavačice virile su kroz izloge trgovina i kao grabljivice vrebale prolaznike na glavnjaku. Na klupi ispred Crkve Sv. Đorđa sedeo je nepomično neki brkati lik. On je, svojevremeno, krasio mnoge profilne slike na Fejsu. Da, Laza Kostić. Bio je glavna atrakcija kada su ga postavili da sedi tamo. Sada više niko i ne obraća pažnju na njega. Nekada je i on šetao ovom ulicom. Nekada davno tu su prolazila kola sa vodarima, zaprege, pogrebne povorke, fijakeri sa gospodom, pa i vojske, okupatorske ili oslobodilačke. Šetali su tu i Avram Mrazović, Petar Konjović, Josip Šlezinger, a sada šetam i ja. Sve neki velikani.

Nekada je to bio korzo, šetale su tu drugarice u belim haljinama sa višnjama, a sa druge strane ulice, momci bi im dobacivali. Tako su se onomad rađale ljubavi. Ljubavi sa suprotnih strana glavne ulice. Ljubavi koje su bile prave i koje su umele da traju. A to me podsetilo na našu šetnju, na naše šale i dobacivanja. Na naše izbegavanje uličnih smarača koji su nam uporno pokušavali uvaliti letke sa reklamama za internet ili nekom kozmetikom, ali bili su tada za nas neprimetni. Ceo svet je bio neprimetan. Mogao je da se sruši i da se izgradi ponovo, ne bismo приметili, jer smo primećivali samo nas. I sada dok šetam, pokušavam da ispratim svaki korak, kao da su tragovi ostali u asfaltu. Dok ih pratim, uvek dođem do mesta gde smo stali i otišli svako na svoju stranu. Ponekad se zapitam zašto više ne volim zimu, ne volim ni januar, ni bele zimske vragove. Pa kako da volim to, kada tebe zavoleh u leto? I čekam jesen. Čekam da se ponovo otkriju boje krošnji, da se ulicom proširi miris kestena i ko zna... razišli smo se u jesen, možda se ponovo nađemo na tom mestu, sasvim slučajno, kao i prvi put. Jer, verujem samo u "slučajno" i u "zauvek"!